

at der i fasen mellem vurderingerne var sket nogen som helst ændringer med beboelsen.

Det kan så være én ting, hvis der så i øvrigt havde været ensartethed i vurderingerne fra vurderingskreds til vurderingskreds, men det viste sig efterfølgende bestemt ikke at være tilfældet. Det medførte naturligvis en massiv klagestrøm. Nogle steder var det 15 pct. af ejendommene, der havde skiftet status, og klagerne strømmede ind.

Det er jo vurderingsrådene, som i henhold til vurderingsloven tager konkret stilling til den enkelte ejendoms benyttelse, og vurderingsloven giver ikke en klar definition af, hvornår en ejendom anses for at være en landbrugsejendom eller en beboelsesejendom, idet afgrænsningen alene beror på en konkret bedømmelse af hver enkelt ejendom.

Det var så her, kæden sprang af, og det viste sig, at mere end halvdelen af ejendommene på mellem 0 og 5 ha i fire vurderingskredse skiftede status. Skatteministeren nævnte en Østre Landsretsdom fra 1993, og det er den, der er retningsgivende for vurderingspraksis, og vurderingsrådene skal så ved afgørelse af, om en ejendom er landbrugsmæssigt benyttet, bl.a. vurdere arealets størrelse, boligens karakter i forhold til den samlede ejendom samt omfanget af den landbrugsmæssige udnyttelse af arealtilliggende og driftsbygninger. Er den landbrugsmæssige benyttelse efter en konkret afvejning af disse faktorer helt underordnet beboelsesmomentet, taler man om en beboelsesejendom, men så må følgen jo også være, at landbrugspligten på ejendommen bliver fjernet, ellers hænger tingene ikke sammen.

Det kan ikke være rimeligt, at ejerne af de her mindre landbrugsejendomme, der jo, som også skatteministeren nævnte, er med til at sikre bosætningen i landdistrikterne, og at boliger, der måske ellers har sådan en halvårlig vedligeholdelsesstandard, bliver holdt godt vedlige, nu skal straffes ved at opfylde alle forpligtelser i landbrugsloven, samtidig med at deres jordtilliggende ikke bliver vurderet efter bondegårdsreglen, men i stedet efter regler, som om de i nogle tilfælde i hvert fald lå i et udstykningsområde, selv om det formodentlig vil være fuldstændig umuligt nogen sinde at drive arealet som andet end landbrug.

Der foreligger også en Landsskatteretsdom fra sommeren 1997, der stadfæster, at en mindre ejendom, og den var helt nede på 2,5 ha, blev tilbageført fra at have været vurderet som

parcelhus til igen at blive kode 05, altså landbrug, da man kunne føre bevis for, at der foregik salg af afgrøder fra ejendommen.

Venstre vil gerne under udvalgsarbejdet bidrage til, at vi får en god og fornuftig løsning på de problemer, som beslutningsforslaget skitserer.

John Vinther (KF):

Jeg kan fuldt ud tilslutte mig de betragtninger, som fru Mariann Fischer Boel fremkom med på Venstres vegne, og det gør i virkeligheden min ordførertale meget kort, for på trods af at man jo godt kan gøre det her til et spørgsmål om teknik, nemlig hvilke vurderingsprocedurer man skal anvende, er det jo i virkeligheden meget enkelt. Hvis man har en ejendom, som der vitterlig og reelt drives landbrug på, skal den naturligvis også vurderes som en landbrugsejendom. Hvis man omvendt har en ejendom, hvor man kan sige, at det her er helt evident, at der ikke drives landbrug på den, er det også rimeligt, at den vurderes som et parcelhus.

Det kunne man sige på den meget enkle måde, at der naturligvis må være en sammenhæng, således at de ejendomme, der vurderes som parcelhuse, samtidig får afskaffet landbrugspligten. Det er ikke rimeligt at have begge dele.

Det er vores indfaldsvinkel til den behandling, der skal være af dette forslag, og vi vil gå positivt ind i udvalgsbehandlingen og søge at få klarlagt nøjagtig, hvilke konsekvenser forslaget vil få, og hvor stor en gruppe ejendomme det vil vedrøre.

Kristen Touborg (SF):

Vi kan ikke støtte Fremskridtspartiets forslag, som det foreligger her. Det ville bl.a. sikre, at direktøren kunne bygge et slot og undgå at betale ret meget til det offentlige af, hvad andre lignende ejendomme skulle betale f.eks. i lejeværdi.

Modsat er der jo også problemer i forholdet. Der er selvfølgelig ikke rimelighed i, at f.eks. børnefamilier, der er flyttet på landet, fordi de ønsker den livsform og måske ønsker, at børnene ikke skal vokse op i storbyen, men ude, hvor man har andre livsværdier, og som i god tro har købt en lille landbrugsejendom, løber ind i de problemer, at embedsværket nogle steder er mere emsigt end andre steder. Det kan man sådan set ikke forudse, når man vælger kommune eller vurderingskreds at bo i, og det er